

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **ESROM s.r.o.**, se sídlem nám. 14. října 1307/2, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 22. 10. 2010, č. j. 12603/10-1200-102608,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 22. 10. 2010, kterým byl změněn dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005, vydaný Finančním úřadem pro Prahu 5, jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši 105 300,- Kč a dodatečně zrušena daňová ztráta v částce 579 149,- Kč. Odvolací orgán o změnil tento platební výměr tak, že daň z příjmů právnických osob se dodatečně vyměřuje ve výši 17 160,- Kč, ostatní části dodatečného platebního výměru zůstávají beze změn.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že místně příslušný správce daně - Finanční úřad v Olomouci - zahájil dne 10. 12. 2007 kontrolu daně z příjmů právnických osob za rok 2005 a daně z přidané hodnoty za stejné období.

Vzhledem k tomu, že v jejím průběhu změnil žalobce sídlo, dokončil kontrolu Finanční úřad pro Prahu 5. V průběhu daňové kontroly zjistil správce daně nedostatky, které měly za následek chybné stanovení základu daně a následně i samotné daně z příjmů za zdaňovací období roku 2005. Nedostatkem bylo mimo jiné to, že žalobce neoprávněně zahrnul do daňově uznatelných nákladů r. 2005 částky ve výši 174 793,- Kč a 86 480,- Kč, které žalobci fakturovala společnost Moravský institut práce a.s. jednak fakturou č. R000231 ze dne 31.3.2005, a jednak fakturou č. R000232 ze stejného data. Odvolací orgán z daňového spisu zjistil, že Finanční úřad v Olomouci v době zahájení daňové kontroly vyzval žalobce výzvou ze dne 20. 12. 2007, aby předložil předmětné smlouvy o zprostředkování, na jejichž základě byly společnost MORAVSKÝ INSTITUT PRÁCE A.S. vystaveny předmětné faktury, a současně jej v rámci kontroly daně z přidané hodnoty výzvou ze dne 19. 12. 2007 vyzval k tomu, aby u dokladů uvedených v bodu 2. této výzvy (včetně předmětných faktur č. R000231 a č. R000232) prokázal veškerými důkazními prostředky uskutečnění fakturovaného zdanitelného plnění, tj. poskytnutí fakturovaných služeb. V odpovědi na tuto výzvu žalobce uvedl, že veškeré dodavatelské faktury a jejich důkazní prostředky budou doloženy v odpovědi k výzvě v rámci kontroly daně z příjmů právnických osob, avšak tam žalobce předložil k uvedeným fakturám pouze správcem daně požadované smlouvy o zprostředkování a soupis žalobcem vydaných faktur, na jejichž základě byla vyplacena odměna za zprostředkování, a kopie těchto faktur; žádné další důkazní prostředky, které by prokazovaly uskutečnění zprostředkovatelských služeb, žalobce nepředložil. Nový správce daně pak výzvou ze dne 1. 10. 2009 vyzval žalobce, aby prokázal, že zprostředkování kupních smluv uzavřených se společnostmi SLEZAN Frýdek - Místek, a.s. a GUMOTEX, a.s. skutečně provedla společnost MORAVSKÝ INSTITUT PRÁCE a.s., která vystavila předmětné faktury, a aby prokázal, že náklady uvedené v těchto fakturách, které žalobce zaúčtoval jako daňově uznatelné náklady, byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení příjmů. V odpovědi na tuto výzvu žalobce uvedl, že v případě prokázání plnění z předmětných faktur odkazuje na odpověď na výzvu ze dne 5.9.2009 v rámci kontroly daně z přidané hodnoty, avšak ani v této odpovědi ovšem žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky, které by prokazovaly přijetí plnění z předmětných faktur.

Na základě dožádání správce daně byli jako svědkové vyslechnuti pánové C. K. a Ing. A. K., zaměstnanci společností SLEZAN Frýdek - Místek a.s. a GUMOTEX a.s., kteří byli odpovědní za uzavírání kupních smluv, a kteří by mohli potvrdit, že společnost MORAVSKÝ INSTITUT PRÁCE a.s. zprostředkovala uzavření kupních smluv mezi žalobcem a těmito společnostmi jako jeho odběrateli. Z výpovědi těchto svědků vyplývá, že jednotlivé kupní smlouvy (objednávky materiálu) byly uzavírány výhradně na základě výběrových řízení, žádný ze svědků nepotvrdil účast zprostředkovatele při uzavírání kupních smluv mezi žalobcem a těmito odběrateli, ani jakákoliv jednání se společností MORAVSKÝ INSTITUT PRÁCE a.s. spojená s předmětnými kupními smlouvami, což je v rozporu s tvrzením žalobce, který ve svém odvolání nesouhlasil s argumentem správce daně, že ani jeden ze svědků neznal osobu zprostředkovatele. Konstatování žalobce, že v případě obou odběratelů byl v roce 2005 značný přetlak dodavatelů, kteří byli vybíráni formou výběrového řízení, a tvrzení, že u odběratele SLEZAN Frýdek - Místek a.s. vznikla žalobci pohledávka v řádech milionů Kč, která byla řešena postoupením na GUMOTEX a.s., je pro dodatečné stanovení daně z příjmů právnických osob zcela irrelevantní. Odvolací orgán nesouhlasil ani s interpretací předmětných zprostředkovatelských smluv tak, jak to uvedl žalobce ve svém odvolání: v předmětných smlouvách je zcela jednoznačně v bodě I. uvedeno, že se

zprostředkovatel zavazuje, že pro zájemce zprostředkuje uzavření kupních smluv na dodávky zboží, nikoliv - jak tvrdí žalobce - že se zprostředkovatel zavazuje, že bude vyvíjet činnost směřující k tomu, aby měl zájemce příležitost uzavřít určitou smlouvu s třetí osobou. Pokud žalobce uplatnil v daňově uznatelných nákladech, a následně i v základu daně, náklady z předmětných dodavatelských faktur od společnosti MORAVSKÝ INSTITUT PRÁCE a.s., byl povinen prokázat nejen věcnou a časovou souvislost pořízení služeb s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, ale současně i to, že deklarovaná plnění byla společností MORAVSKÝ INSTITUT PRÁCE a.s. skutečně dodána, a to v tvrzeném čase a rozsahu - to vyplývá i z judikatury jak Ústavního soudu (např. sp. zn. IV. ÚS 402/99), tak Nejvyššího správního soudu (např. č.j. 8 Afs 54/2008-68). Tato důkazní povinnost nemohla být žalobcem naplněna jen předložením byť i formálně bezvadných dokladů. Ani skutečnost, že předložené účetní doklady jsou řádně záúčtovány a mají všechny náležitosti účetního dokladu, z nich ještě nečiní důkazy o tom, že náklady zahrnuté do základu daně na základě předmětných dokladů byly do základu daně zahrnuty oprávněně.

Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky, které by správce daně mohl osvědčit ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků jako důkazy, rozšířil nově místně příslušný správce daně původní výzvu na předložení zprostředkovatelských smluv, o požadavek, aby žalobce prokázal, že společnost MORAVSKÝ INSTITUT PRÁCE a.s. skutečně provedla práce deklarované v předmětných smlouvách. V žádném případě strany správce nepožadoval na žalobci opakované předložení dokladů, které již žalobce jednou předložil, jak tvrdí. Správce daně tímto úkonem ani neporušil zásady hospodárnosti v daňovém řízení. Zcela nemístné je pak poukazování žalobce na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 705/06, neboť ve zmiňované kauze se jedná o opakovanou kontrolu, což není případ předmětného odvolání.

Z daňového spisu je zřejmé, že žalobce nepředložil správcem daně požadované důkazní prostředky, které by potvrdily, že by se společnost MORAVSKÝ INSTITUT PRÁCE a.s. jakýmkoliv způsobem podílela na uzavírání kupních smluv mezi žalobcem a společnostmi GUMOTEX a.s. a SLEZAN Frýdek - Místek a.s. Žalobce tedy neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že by náklady uvedené na fakturách č. R000231 a č. R000232 ve výši 174 793,- Kč a 86 480,- Kč zahrnul oprávněně do základu daně z příjmů, tedy neprokázal, že se jedná o náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, o které lze základ daně snížit. Správce daně proto v souladu s ust. § 23 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o daních z příjmů zvýšil základ daně o předmětné částky, a následně stanovil dodatečnou daň z příjmů právnických osob. Žalobcovu námitku ohledně částky 338 375,- Kč za dodávku katalogu od společnosti MORAVSKÝ INSTITUT PRÁCE a.s., kterou správce daně vyloučil ze základu daně, posoudil odvolací orgán jako důvodnou a v této části odvolání vyhověl.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, protože jeho odůvodnění je nedostatečné ve smyslu přesvědčivosti a dále z nedostatku skutkových důvodů, a odmítavý výrok žalovaného vychází z úkonů správce daně provedených v rozporu se zákonem o správě daní a poplatků.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že výdaje uplatněné žalobcem ve výši 174.793,- Kč a 86.480,-Kč za rok 2005 nelze posoudit jako prokazatelně vynaložené výdaje ve

smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů z důvodu neprůkaznosti žalobcem předložených důkazních prostředků a nesplnění jeho zákonné povinnosti vyplývající z ust. § 31 odst.9 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Důkazní břemeno však nelze pojmát extenzivně a rozšiřovat je na prokazování všech, resp. jakýchkoli skutečností, tedy i těch, ohledně kterých taková povinnost stíhá zcela jiný subjekt. Daňový subjekt splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně správce daně prokáže, že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné (rozsudek NSS č.j. 5 Afs 37/2008-71 ze dne 28. 7. 2008). V případě žalobce správce daně nijak nezpochybňoval, že by účetní doklady žalobce byly neprůkazné či nesprávné, ale požadoval, aby i přes existenci nezpochybněného účetního dokladu (faktura č. 2004009) žalobce prokázal daňovou uznatelnost takového výdaje. Žalobce navrhl jako důkazní prostředek mimo jiné i výslech svědka - zaměstnance, který se přímo účastnil převzetí a kontroly provedených služeb a který do protokolu o ústním jednání, provedení a převzetí fakturovaných služeb potvrdil. Za rozhodnou skutečnost pro zamítnutí odvolání považoval žalovaný poznatky získané z výslehu svědků Ing. K. (společnost SLEZAN Frýdek Místek a.s.) a Ing. K. (společnost GUMOTEX, a.s.). Pozorným přečtením protokolu o výslehu těchto svědků však vyjde najevo, že odvolací orgán si vybral pro své odůvodnění jen některé odpovědi, a ty, které svědčily ve prospěch žalobce, pominul nebo jen konstatoval. Výsledky obou svědků naprosto jasně potvrdily, že v obou případech byl přetlak dodavatelů, kteří byli vybírání formou výběrových řízení, vždy jen na určité období a žádný s dodavatelů - včetně žalobce - neměl dlouhodobou smlouvu. Zároveň bylo potvrzeno, že u odběratele SLEZAN a.s. Frýdek Místek vznikla pohledávka v řádech milionů a ta byla řešena postoupením na GUMOTEX Břeclav. Argument správce daně i žalovaného, že se obchodní vztah v roce 2005 nezměnil a že ani jeden svědek neznal osobu zprostředkovatele, není správný. Svědek Ing. K. uvedl, že se s panem B. nesetkal a svědek Ing. K. sdělil, že neví, nevzpomíná si a že nebyl jedinou osobou, se kterou byl žalobce v kontaktu. Nastává tak otázka, zda se vůbec jedná o výslech svědků, když svědkem je osoba, která vypovídá o okolnostech jiných osob, pokud jsou mu známy. Ze Smlouvy o zprostředkování se zprostředkovatel zavazuje, že bude vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu s třetí osobou, a zájemce se zavazuje zaplatit zprostředkovateli úplatu (provizi). Z konkrétní uzavřené smlouvy pak měl pouze obstarat pro zájemce příležitost uzavřít s třetí osobou smlouvu s určitým obsahem, tedy ne nové kontakty na nové odběratele, ale umožnit udržet, zajistit a rozvíjet stávající obchodní vztah. Činnost zprostředkovatele tak směřovala k úspěšné účasti na jednotlivých výběrových řízeních v obou výše jmenovaných firmách a nebyl nutný osobní kontakt se zástupci odběratele. Za této situace by jistě nejvhodnějším důkazním prostředkem byl výslech osoby zastupující Moravský Institut Práce, avšak pan B. dne 23.7.2008 zemřel a nebylo tak možné jeho výslech navrhnout ani provést.

Odvolací orgán porušil jednu ze základních zásad daňového řízení § 2 odst.3. zákona o správě daní a poplatků, když tvrzení od daňového subjektu mohou vyvracet buď důkazy bezprostředně se jej týkající nebo i kombinace těchto důkazů s důkazy nepřímými. Nepřímost důkazů pak ale musí být vyvážena jejich množstvím a přesvědčivostí. Celkově musí důkazy v neprospěch daňového subjektu navzájem souviset a vytvářet celek, na jehož pozadí tvrzení předkládaná daňovým subjektem

neobstojí. Takové důkazy však žalovaný ani správce daně v rámci daňového řízení nepředložili. Zároveň žalovaný argumentuje své rozhodnutí pomocí výsledku svědků a to pouze těmi částmi, které se mu pro podporu zamítavého rozhodnutí hodí. V tomto duchu rozhodl Nejvyšší správní soud dne 28.7.2008, č.j. 5 Afs 5/2008-75 : *"Ani poslední věta §31 odst. 4 zákona c. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, podle níž provedené důkazní řízení osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem, neposkytuje správci daně oprávnění k tomu, aby některé předložené důkazy svévolně ze své úvahy vyloučil a přihlížel pouze k některým, které si sám zvolí."*

Ve věci znatelnosti výdajů se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 5 Afs 92/2009-64 ze dne 19.3.2010 následovně:

„Důkazní břemeno nese daňový subjekt, je a priori jeho povinností prokázat, že jednak byly předmětné výdaje vynaloženy v bezprostřední souvislosti s jeho podnikatelskou činností, jsou přiměřené a mezi nimi a očekávanými příjmy existuje přímý vztah; a jednak, že tato podnikatelská činnost byla skutečnou, reálnou. Povinností správce daně je pak dbát na úplné zjištění rozhodných skutečností. Pro posouzení, zda jde tedy o výdaj daňový, či zda se např. jedná o fiktivní obchod, musí finanční orgán zhodnotit všechny shromážděné skutkové podklady v souladu s § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a to i v souladu se zásadami formální logiky. Závěry správce daně o nesplnění podmínek pro uznání výdajů dle § 24 odst. 1 zákona o daních mohou mít opodstatnění pouze tehdy, nebyly-li tyto výdaje skutečně vynaloženy (práce nebyly provedeny, peněžní částky nebyly vyplaceny, anebo byly práce provedeny samotným poplatníkem) a jestliže správce daně o dané věci učinil skutková zjištění.“

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, tak i dodatečný platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Prahu 5 a aby věc vrátil odvolacímu orgánu k dalšímu řízení.

Odvolací správní orgán ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní námitky a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud především musel odmítnout názor žalobce o rozsahu důkazní povinnosti a důkazního břemeno a o jejich rozdělení mezi daňový subjekt a správce daně. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 37/2008-71, zde nebylo možno akceptovat, neboť žalobce citoval jen některé závěry v něm vyjádřené. Zcela však opomněl konstatování Nejvyššího správního soudu, že *„Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně přdestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) d. ř.], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným.“*

Z citovaného textu je zřejmé, že důkazní povinnost daňového subjektu není splněna v situaci, kdy správce daně prokáže, že účetnictví daňového subjektu je nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Přitom k takovému prokázání správci daně stačí, prokáže-li, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby.

Tento předpoklad byl v projednávané věci splněn za situace, kdy správce daně za použití institutu dožádání nechal prověřit okolnosti dodávek zboží žalobcem společností SLEZAN Frýdek-Místek a.s. a GUMOTEX a.s. V tomto kontextu je podstatný zejména výsledek Ing. A. K. ze společnosti SLEZAN Frýdek-Místek a.s. provedený dne 22. 2. 2010 u Finančního úřadu ve Frýdku – Místku. Tento svědek potvrdil, že se žalobcem, tedy společností ESROM s.r.o., uzavíral smlouvy na dodávky zboží – obalového materiálu. K navázání obchodní spolupráce došlo na základě výběrového řízení, při uzavírání smluv jednal s pracovníky odbytu, popřípadě s Ing. Svozilem. Ohledně možného zprostředkování uvedl, že všechny kontakty byly s pracovníky firmy ESROM a že mu není známo, že by se jednalo s jinými osobami. Výslovně popřel, že by znal společnost Moravský institut práce a.s. nebo pana Z. B. či V. Ř.

Jako svědek byl vyslechnut Ing. C. K. ze společnosti GUMOTEX a.s., který potvrdil obchodní spolupráci této společnosti se žalobcem s tím, že obstarával nákup zboží od žalobce. Nevyjádřil se k tomu, jak došlo k navázání této obchodní spolupráce, protože tuto agendu převzal už v době, kdy spolupráce probíhala. Zboží bylo objednáváno na základě objednávek, dodavatel byl vybrán formou výběrového řízení. Společnost Moravský institut práce a.s. ani pana Z. B. či V. Ř. svědek neznal, byť připustil, že vzhledem k přetlaku dodavatelů, výrobců a jejich zástupců nemohl říci, zda jej tato firma nebo její zástupci nekontaktovali.

Soud konstatoval, že výpovědi těchto dvou osob vyhodnotil odvolací orgán v souladu s jejich smyslem i se zásadami logického uvažování. Především bylo nutno odmítnout žalobcovu pochybnost o tom, že by obě vyslechnuté osoby byly svědky. Ing. A. K. i Ing. C. K. byli odůvodněně vyslechnuti jako svědkové, neboť oba byli činní při obchodní spolupráci se žalobcem – dodávkách obalového materiálu. Z jejich výpovědí je zřejmé, že v roce 2005 jednali přímo se žalobcem, resp. jeho zaměstnanci, a nijak nepotvrdili zprostředkovatelskou činnost společnosti Moravský institut práce a.s. Ani jeden ze svědků tedy nepotvrdil, že by obchodní spolupráce mezi jejich společnostmi a žalobcem měla probíhat na základě zprostředkování jakoukoliv třetí osobou, ba naopak zdůraznili, že dodavatelé byli vybíráni ve výběrovém řízení. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce v žalobě zpochybnil kompetentnost obou svědků, avšak v odvolání proti svědkům nic nenamítl a naopak se jejich výpovědí dovolával.

Dále soud neakceptoval tvrzení žalobce, že činnost zprostředkovatele směřovala k úspěšné účasti na jednotlivých výběrových řízeních v obou výše jmenovaných firmách a že nebyl nutný osobní kontakt se zástupci odběratele. Podle žalobce se zprostředkovatel podle Smlouvy o zprostředkování zavázal, že bude vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu s třetí osobou, a zájemce se zavazuje zaplatit zprostředkovateli úplatu (provizi), takže z konkrétní uzavřené smlouvy pak měl zprostředkovatel pouze obstarat pro zájemce příležitost uzavřít s třetí osobou smlouvu s určitým obsahem, tedy ne nové kontakty na nové odběratele, ale umožnit udržet, zajistit a rozvíjet stávající obchodní vztah.

S takovou námitkou se vypořádal odvolací správní orgán již v napadeném rozhodnutí a soud se s jeho závěrem ztotožnil. V daňovém spise je založena Smlouva o zprostředkování č. ES01/2004 ze dne 10. 12. 2014, resp. Smlouva o zprostředkování č. ES02/2004 ze dne 13. 12. 2014, uzavřené mezi žalobcem a společností Moravský institut práce a.s., podle nichž se zprostředkovatel zavázal, že pro žalobce zprostředkuje uzavření kupních smluv na dodávky zboží do firmy GUMOTEX, a.s., resp. do firmy SLEZAN Frýdek – Místek, a.s., a to na dobu prvního pololetí roku 2005, od 1. 1. 2005 do 30. 6. 2005, resp. od 1. 1. 2005 do 31. 3. 2005.

Citovaný závazek zprostředkovatele je naprosto konkrétní a určitý, neboť nehovoří jen o obstarání „příležitosti uzavřít s třetí osobou smlouvu“, ale o konkrétním závazku zprostředkovat konkrétní smlouvu. Nic by tedy nemělo bránit prokázat takovou zprostředkovatelskou činnost, je-li její předmět jmenovitě vymezen co do místa, času, předmětu plnění i smluvních partnerů. Jestliže tedy ani za tohoto stavu věci nebyla zprostředkovatelská činnost společnosti Moravský institut práce a.s. nijak doložena a prokázána, pak ani finanční úřad, ani odvolací správní orgán nepochybily, jestliže dospěly k závěru, že žalobce svou důkazní povinnost zde nesplnil a důkazní břemeno neunesl. Žádný ze svědků účast společnosti Moravský institut práce a.s. jako zprostředkovatele nepotvrdil, a nepotvrdil ani obdobnou činnost jakéhokoliv jiného subjektu s poukazem na to, že dodavatelé byli vybíráni přímo, formou výběrových řízení.

Dále soud neakceptoval námitku žalobce spočívající v tvrzení, že odvolací orgán porušil jednu ze základních zásad daňového řízení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, neboť tvrzení daňového subjektu mohou vyvracet buď důkazy bezprostředně se jej týkající nebo i kombinace těchto důkazů s důkazy nepřímými. Nepřímý důkazů pak musí být vyvážen jejich množstvím a přesvědčivostí a celkově musí důkazy v neprospěch daňového subjektu navzájem souviset a vytvářet celek, na jehož pozadí tvrzení předkládaná daňovým subjektem neobstojí. Takové důkazy však žalovaný ani správce daně v rámci daňového řízení nepředložili.

Tato námitka je nedůvodná, neboť je založena na nesprávném výkladu důkazní povinnosti, resp. důkazního břemene. V projednávané věci nešlo o to, že by orgány finanční správy musely žalobci vyvracet jeho tvrzení o zprostředkovatelské činnosti společnosti Moravský institut práce a.s., ale o to, aby žalobce tuto činnost nejen tvrdil, ale především sám prokázal. Jak vyloženo výše, to žalobce neudělal, a jeho verze událostí tedy zůstala pouze v rovině nedoložených tvrzení. Za tohoto stavu věci neměl finanční úřad, resp. odvolací orgán nejen povinnost, ale především ani možnost žalobcova tvrzení vyvracet, jestliže nebyla nijak doložena, a opatřené důkazy navíc podstatnou okolnost, tedy zprostředkovatelskou činností společnosti Moravský institut práce a.s. zpochybnil.

Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný si z provedených výsledků svědků vybral pro své odůvodnění jen některé odpovědi, a ty, které svědčily ve prospěch žalobce, pominul nebo jen konstatoval.

Z obsahu výpovědí obou svědků je zřejmé, že předmětu sporu se týkaly právě jen ty pasáže, na které poukázal odvolací orgán. Jestliže žalobce v žalobě zdůraznil, že *„Výsledky obou svědků ... naprosto jasně potvrdily, že v obou případech byl přetlak*

dodavatelů, kteří byli vybírání formou výběrových řízení, vždy jen na určité období a žádný s dodavatelů (včetně ESROM s.r.o.) neměl dlouhodobou smlouvu. Zároveň bylo potvrzeno, že u odběratele SLEZAN a.s. Frýdek Místek vznikla pohledávka v řádech milionů a ta byla řešena postoupením na GUMOTEX Břeclav.“, pak lze sice souhlasit s tím, že takové informace svědkové poskytl, avšak není zřejmé, jak by měly být pro rozhodování odvolacího orgánu významné. Z těchto sdělení nevyplývá nic podstatného pro zodpovězení otázky o zprostředkovatelské činnosti společnosti Moravský institut práce a.s. – ostatně ani sám žalobce žádnou takovou souvislost netvrdil, ba ani nenaznačil.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žádná z žalobních námitek není důvodná, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2014

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu